

KARAR ÖZETLERİ/
ABSTRACTS OF THE JUDGEMENTS

**EKİM 2016 - MART 2017 İHAM - TÜRKİYE KARARLARINA
KISA BİR BAKIŞ**

*(A BRIEF LOOK ON THE ECtHR v. TURKEY JUDGEMENTS BETWEEN
OCTOBER 2016 - MARCH 2017)*

Dr. Zeynep Turhallı
Arş. Gör./Res. Asst. Sezen Kama
Arş. Gör./Res. Asst. Asiye Çelik Demir
Arş. Gör./Res. Asst. Gökçe Gökçen
Sibel İnce

CEVRİOĞLU v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 69546/12 - Karar Tarihi: 04.10.2016)

Dava, başvuran Ali Murat Cevrioğlu'nun on yaşındaki oğlunun, 1998 yılında, Hatay ili içerisinde bir yerleşim yerinde bulunan inşaat alanındaki su dolu çukura düşerek hayatını kaybetmiş olması ile ilgilidir. Kazadan kısa bir süre sonra inşaat sahibi ve üç belediye çalışanı hakkında yargılama süreci başlatılmıştır. 2000 yılında Hatay Ağır Ceza mahkemesi inşaat sahibini ve bir Belediye çalışanını ihmal nedeniyle ölüme sebebiyet vermekten suçlu bulmuştur. Ancak, 2001 yılında Yargıtay bu kararı, davada 4616 sayılı Kanunun esas alınmadığı gerekçesiyle bozmuştur. Başvuranın açtığı tazminat davasında ise, Mahkeme inşaat sahibini ve inşaat şirketini kazadan sorumlu tutarak maddi ve manevi tazminata hükmetmiş ancak aynı zamanda Belediye'nin sorumluluğu olduğu iddialarını reddetmiştir. Bunun üzerine yapılan temyiz başvurusunda ise Belediye'nin sorumluluğuna ilişkin davanın İdare Mahkemelerinde açılması gerektiği belirtilmiştir. Bunun üzerine Başvuran 2009 yılında Hatay İdare Mahkemesine başvurmuştur. İdare Mahkemesi, Hatay Belediyesi'ne isnat edilebilecek herhangi bir kusur olmadığına hükmetmiştir. Adana Bölge İdare Mahkemesine yaptığı başvurudan da sonuç alamayan

başvurucu, inşaat sahibinin de henüz kendilerine bir ödeme yapmadığını belirtmiştir.

Başvurucu; devlet yetkililerinin gerekli önlemleri almayarak, inşaat alanını bir kez bile denetlemeyerek oğlunun hayatını korumada başarısız olduğu ve Sözleşmenin 2. maddesinin ihlal edildiği iddiası ile İHAM'a başvurmuştur.

Mahkeme yaptığı değerlendirmede, Devletin yeterli bir denetleme mekanizması kuramamış olması nedeniyle Sözleşme'nin 2. maddesini ihlal ettiği sonucuna varmıştır.

ÜRÜN v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 36618/06 - Karar Tarihi: 04.10.2016)

Karar, tazminat talebine ilişkin yargılamanın uzunluğu ile ilgilidir.

Başvuran, 6 Ekim 1998 tarihinde bir grup öğrenciyle birlikte öğretmen eksikliğini protesto etmek için bir gösteriye katılmıştır. Gösteri, emniyet görevlileri tarafından dağıtılmış ve başvuran kimlik kontrolü için tutulmuş, ardından serbest bırakılmıştır.

Başvuran kendisinin emniyet görevlileri tarafından haksız tutulduğunu ve bununla ilgili tazminat talep edebileceği hukuk yollarının etkin olmadığını iddia etmektedir.

İHAM kararında, 466 sayılı Kanuna dayanılarak yapılan tazminat talebine ilişkin yargılamanın, Eyüp Ağır Ceza Mahkemesi ve Yargıtay önünde, yaklaşık 5 yıl 5 ay sürdüğünü ve Sözleşme'nin 6. maddesi tarafından korunan makul sürede yargılanma hakkını ihlal ettiğini belirtmiştir. Ayrıca Sözleşme'nin 5. maddesi altında yaptığı gözlemlerde, İHAM, başvuranın özgürlüğünden yoksun bırakılmış olduğu düşünülse bile, bu tür bir yoksun bırakmanın, somut olayda, usule uygun olduğu ve keyfi olmadığını belirtmiştir.

SAYAN v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 81277/12 - Karar Tarihi: 11.10.2016)

Karar, başvuranların yakınının, 9 aylık hamile iken, tedavi görmek amacıyla gittiği Yeşilyurt, Atatürk İzmir devlet hastanesi acil servisinde, 27 Aralık 2001 tarihinde ölmesi ve bebeğinin ölü doğmasına ilişkin yapılan soruşturma ve yargılamaların yetersiz olması ile ilgilidir.

Başvuranlar, yakınının yanlış teşhis konulması, yanlış ilaç verilmesi ve tedavi masraflarının geç ödenmesinden dolayı gerekli sağlık tedavisinin yapılmaması nedeniyle öldüğünü ve bebeğin ölü doğduğunu iddia etmektedirler. Bunun yanında, yapılan soruşturma ve yargılamala-

rın ölüme neden olan sebeplere ilişkin bir açıklık getiremediğinden şikayet etmektedirler.

İHAM, kararında dosyadaki bilgilere dayanarak Sözleşme'nin 2. maddesinin esas yönünden ihlal edilmediği kararına varmıştır. Ancak İHAM 2. maddenin usul yönünden ihlal edildiğine kanaat getirmiştir. Bu bağlamda, Mahkeme ceza yargılamasının 8 seneden fazla bir süre devam etmesine rağmen zamanaşımı kararıyla sonuçlanması, somut olayla ilgili verilen adli tip raporlarının ölüm nedenini açıklayacak unsurları incelememiş olması hususlarına dikkat çekmiştir. Bunların yanı sıra, ölü doğan bebeğin yaşam hakkının korunması ile ilgili olarak da, ceninin yaşam hakkının korunmasına ilişkin, yerleşik içtihadını hatırlatarak, annenin talep edebileceği haklar ile cenininkilerin birbirinden ayrılmaz olduğunu belirtmiştir.

HASAN YAŞAR v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 50059/11 - Karar Tarihi: 11.10.2016)

Karar yaşam hakkının ihlaline ilişkindir.

23 Mart 2008 tarihinde Hakkari, Yüksekova'da Nevruz Bayramı nedeniyle yapılan gösteriler sırasında başvuranların yakını, arkasına isabet eden ve kolunun ön tarafından çıkan bir mermi sebebiyle yaşamını kaybetmiştir.

Başvuranlar yakınlarının ölümüne güvenlik güçlerinin sebep olduğunu ve somut olayla ilgili yürütülen ceza soruşturmasının yetersiz olduğunu iddia etmektedirler.

İHAM, kararında, yapılan gösterilerin şiddet içerdiğini ve güvenlik güçlerinin ateşli silahlar kullandığını belirtmiştir. Ancak, Mahkeme bu çatışmalar esnasında ölen başvuranların yakınının ölüm nedeni, tereddütte sebep vermeyecek bir şekilde ispat edilemediğinden, devletin sorumlu tutulamayacağı kanaatine varmış ve Sözleşme'nin 2. maddesinin esas yönünden ihlal edilmediğine karar vermiştir. Bunun yanında İHAM, somut olayda yürütülen ceza soruşturmasının yetersiz olduğunu, başvuranların yakınının yaşamını yitirmesine sebep olan olayları açıklığa kavuşturamadığını saptayarak, Sözleşme'nin 2. maddesinin usul yönünden ihlal edildiğine karar vermiştir.

ALKAŞI v. TÜRKİYE**(Başvuru No: 21107/07 - Karar Tarihi: 18.10.2016)**

Dava, başvuran Ayten Alkaşı'nın hakkında açılan ceza davasında suçsuz bulunmasına rağmen bu hususun iş mahkemesi tarafından dikkate alınmaması nedeniyle masumiyet karinesinin ihlal edildiği iddiası ile ilgilidir.

Başvuruya yol açan olayların yaşandığı zamanda, başvuran, Milli Saraylar Daire Başkanlığı'nda sekreter olarak çalışmaktaydı. 2002 yılında aynı Daire Başkanlığı'nda görev yapan Profesör M.Ü.'nün talebi üzerine, başvuranın rütbesi tenzil edilmiştir. Başvuran, rütbesinin tenzili ile ilgili olarak arkadaşı M.G. ile konuşmuştur. Bunun üzerine M.G., kendisinin de tanıdığı Profesör M.Ü.'yü aramayı ve başvuranın eski görevine geri getirilme olasılığı hakkında taraflar arasında uzlaşma sağlamaya çalışmayı teklif etmiştir. Başvuran bu teklifi kabul etmiştir. Bunun ardından M.G., profesörü defalarca arayarak oğluna zarar vermekle tehdit edip fidye istemiştir. Bunun üzerine profesör, söz konusu tehdit telefonları ile ilgili olarak hem M.G. hem de başvuran hakkında suç duyurusunda bulunmuş ve bunun sonucunda da, M.G. hakkında profesörü tehdit ettiği, başvuran hakkında ise M.G.'yi azmettirdiği gerekçesiyle 3 Aralık 2002 tarihinde yasal işlem başlatılmıştır.

Başvuran, M.G.'nin suçlamalarını reddetmiştir. Başvuran, rütbesinin tenzil edilmesine ilişkin ihtilafın çözüme kavuşturulması amacıyla M.G.'nin profesör ile irtibata geçme teklifini kabul ettiğini, ancak asla M.G.'nin profesörü tehdit etmesi ya da rahatsız etmesi için bir talimatta bulunmadığını iddia etmiştir. İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi, 27 Ekim 2005 tarihinde, M.G.'nin suçunu sabit bulmuş; ancak başvuranın aleyhindeki iddiaları destekleyecek yeterli delil bulunmadığı gerekçesiyle başvurunu beraat ettirmiştir. Karar, temyize götürülmemiş olup, 4 Kasım 2005 tarihinde kesinleşmiştir.

Bununla birlikte, başvuran, hakkında suç duyurusunda bulunulmasından kısa süre sonra, 31 Aralık 2002 tarihinde, rütbesinin tenzil edilmesi neticesinde getirilmiş olduğu görevden de herhangi bir ihbar ya da kıdem tazminatı ödenmeksizin alınmıştır. Başvuran, haksız yere işten çıkarıldığı gerekçesiyle, ihbar ve kıdem tazminatı talebiyle, 30 Ekim 2003 tarihinde Bakırköy İş Mahkemesi nezdinde, Milli Saraylar Daire Başkanlığı aleyhinde dava açmıştır.

Bakırköy İş Mahkemesi, 28 Mart 2006 tarihinde, başvuranın talebini reddetmiştir. İş Mahkemesi, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi önündeki dava dosyasını inceleyerek, başvuranın M.G.'yi tehdit etme ve fidye isteme suçlarına azmettirmiş olduğunu ve işvereni ile arasındaki güven ilişkisini zedelemiş olduğunu sabit bulmuştur.

Başvuran, kendisinin azmettirme suçundan beraat ettirilmiş olduğunun iş mahkemesi tarafından tamamen göz ardı edilmesinin Sözleşme'nin 6/2 maddesine aykırılık teşkil ettiği iddiası ile İHAM'a başvurmuştur.

Mahkeme; Bakırköy İş Mahkemesinin, verdiği kararın gerekçesini büyük ölçüde ceza dosyasına dayandığını ve bu bağlamda başvuranın, ceza mahkemeleri tarafından azmettirme suçundan beraat etmiş olmasına rağmen, aslında aynı suçu işlemiş olduğu sonucuna vardığını dikkate alarak, iş mahkemesi kararı lafzının, Sözleşme'nin 6\2 maddesini ihlal ettiği sonucuna varmıştır.

MIZRAK VE ATAY v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 65146/12 - Karar Tarihi: 18/10/2016)

Karar, yaşam hakkının esasen ve usulen ihlali ile ilgilidir.

Başvuranların yakını, Kürdistan İşçi Partisi (PKK) ile dayanışma amacıyla 30 Mart 2006 tarihinde, Diyarbakır'da katıldığı gösteride, atılan göz yaşartıcı bombanın kaşının üstüne isabet etmesinden dolayı yaşamını yitirmiştir.

Başvuranlar, yaşamını yitiren yakınının gösteriye müdahale eden güvenlik güçlerinin aşırı güç kullanmasından dolayı öldüğünü ve somut olayla ilgili yapılan ceza soruşturması ve yargılamanın yetersiz olduğunu iddia etmektedirler.

İHAM, kararında, başvuranların yakınının ölümüne sebep olan olay ve nedenlere Hükûmetin yeterince açıklık kazandıramadığını belirtmiştir. Şöyle ki somut olayda kullanılan göz yaşartıcı bombanın güvenlik güçleri tarafından nasıl atıldığı, hangi ölçülere uyularak kullanıldığı halen dahi bilinmediğini belirtmiştir. Bu bağlamda, İHAM, göz yaşartıcı bombaların güvenlik güçleri tarafından kullanılmasına ilişkin gerekli yasal düzenlemesinin olmadığı kanaatindedir. Bunun yanında, yine somut olayda ilgili polis kuvvetlerine karşı ceza davasının ancak 3 sene ve altı ay sonra Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılabilirdiği ve bu ceza davasının halen derdest olduğu görülmüştür. İHAM aynı zamanda başvuranların tazminat taleplerinin Danıştay tarafından halen

incelenmekte olduğunu saptamıştır. Mahkeme belirtilen nedenlerden dolayı Sözleşme'nin 2. maddesinin esas ve usul yönünden ihlal edildiğine karar vermiştir.

G.U. v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 16143/10 - Karar Tarihi: 18.10.2016)

Karar, Sözleşme'nin 3. ve 8. maddelerinin ihlal edilmesiyle ilgilidir.

2002 yılında, başvuran henüz 17 yaşındayken, üvey babası tarafından evde tecavüze uğradığını iddia etmiş ve tecavüz suçuna ilişkin yapılan ceza yargılamasının yetersiz olduğu, suçlunun cezasız kaldığı ve çocuk olmasına rağmen duruşmanın açık yapıldığından şikâyet etmektedir.

İHAM, verdiği kararda, çocuklara karşı aile bireyleri tarafından işlenen tecavüz ve cinsel istismar suçlarında, bu tip suçlara maruz kalan çocukların hassas ve kırılgan olmalarından dolayı şikâyet etme istek ve kapasitelerinin azaldığını belirtmiştir. Bu nedenle yetkililerin yaptıkları ceza soruşturma ve yargılamalarında daha dikkatli ve çocuk haklarını daha koruyucu olmaları beklenmektedir. Dolayısıyla somut olayda, gerek yürütülen ceza soruşturmasında gerekse ceza yargılamasında yetkililerin yaptıkları incelemeler esnasında başvuranın hassas ve kırılgan durumunu yeterince göze almadıkları ve başvuranın haklarını daha koruyucu bir yaklaşım göstermedikleri görülmektedir. Bu sebeple Mahkeme, Sözleşme'nin 3. ve 8. maddelerindeki pozitif yükümlülüklerin gerektirdiği bir biçimde yeterli ve etkili bir ceza soruşturması ve yargılaması yapılmadığına karar vermiştir.

ALİ ABA TALİPOĞLU v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 16408/10 - Karar Tarihi: 18.10.2016)

Karar, F tipi cezaevlerine girişte avukatların üst aramasına ilişkin yeni düzenlemeleri protesto etmek için 16 Eylül 2000 tarihinde, Taksim Meydanı'nda yapılan bir basın açıklaması toplantısının polis tarafından zor kullanarak dağıtılması neticesinde başvurana polisler tarafından yapılan kötü muameleyle ilgilidir.

Başvuran polis şiddetine maruz kaldığını ve bu bağlamda iç hukuk yollarının etkin olmadığını ve Sözleşme'nin 3. maddesinin ihlal edildiğinin saptanmasını talep etmektedir. Bunun yanında başvuran tarafından ileri sürülen Sözleşme'nin 10. ve 11. maddelerinin ve 5. maddesinin 1. ve 5. fıkralarına ilişkin şikâyetleri İHAM tarafından 6 aylık süre kuralına uyulmadığından kabul edilmez bulunmuştur.

Başvuran 18 Eylül 2000 tarihinde kötü muamele ve yetkiyi kötüye kullanma şikâyetiyle Beyoğlu Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulunmuştur. Altı polis memuruna karşı açılan ceza davasında Beyoğlu 4. Asliye Ceza Mahkemesi, 28 Eylül 2004 tarihinde bir polis memurunu 3 ay hapis cezasına mahkûm etmiş fakat daha sonra infazın ertelenmesine karar vermiştir. Yargıtay 22 Aralık 2009 tarihinde davanın zamanaşımı nedeniyle düşmesine karar vermiştir. Ayrıca başvuranın gözetiminde haksız yere tutulması nedeniyle 466 sayılı kanuna dayanarak yaptığı tazminat talebi reddedilmiştir. Yargıtay tazminat talebinin reddi kararını 14 Temmuz 2006 tarihinde onamıştır.

İHAM kararında, kaçınılmaz ve zorunlu olmayan polis gücüne dayalı bir müdahaleyi kınamaktadır. Kararında Sözleşme'nin 3. maddesinin esas ve usul yönünden ihlal edildiğine karar vermiştir. Şöyle ki, esas yönünden bulunduğu ihlalde, Beyoğlu 4. Asliye Ceza Mahkemesinin karar gerekçelerini dikkate alarak başvuranın kötü muamelenin mağduru olduğu kanaatine varmıştır. Usul yönünden ise bulunduğu ihlalde polis memuruna karşı açılan ceza davasının düşmesine dikkat çekmiştir. Bu bağlamda yetkililerin makul ve yeterli bir ivedilikle hareket etmedikleri kanısına varmıştır.

HAMDEMİR VE DİĞERLERİ v.TÜRKİYE

(Başvuru No: 41896/08 - Karar Tarihi: 15.11.2016)

Karar Bayrampaşa Cezaevi'nde çıkan isyana karşı güvenlik güçleri tarafından yürütülen operasyon esnasında ölen, başvuranların yakınlarının, yaşam hakkının ihlal edilmesiyle ilgilidir.

Başvuranlar güvenlik güçleri tarafından yapılan müdahalenin Sözleşme'nin 2. maddesini ihlal ettiğini ve bu olaya ilişkin yürütülen ceza soruşturmasının yetersiz olduğunun saptanmasını talep etmişlerdir.

2000 yılının Ekim ayında Türkiye'nin farklı cezaevlerinde bulunan çok sayıda tutuklu F tipi cezaevi projesini protesto etmek amacıyla açlık grevi ve "ölüm orucu" başlatmışlardır. İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'nın onayıyla, güvenlik güçleri 19 Aralık 2000 tarihinde Bayrampaşa Cezaevi'nde beslenmeyi ve tıbbi kontrolü reddeden tutuklulara gereken bakım ve tedavinin sağlanması ve ölümlerin önlenmesi amacıyla müdahale etmiştir. Bu müdahale esnasında güvenlik güçleri ve tutuklular arasında, tutukluların da ellerinde ateşli silahın olduğu, şiddetli çatışmalar meydana gelmiştir. Otopsi raporları başvuranların yakınlarının bir kıs-

mının atılan mermilerden ve diğer kısmının olay esnasında çıkan yangından dolayı yaşamlarını yitirdiklerini saptamıştır.

Bu müdahaleye ilişkin ceza soruşturması kapsamında, olay yerinde önce güvenlik güçlerinin arama yaptıkları, bu arama sırasında önemli miktarda mühimmat ele geçirilmiştir; ve daha sonra incelemenin Adli Tıp Kurumu Bilirkişileri tarafından yapıldığı görülmektedir. Bunun yanında, İstanbul Valiliği yaklaşık üç sene güvenlik güçlerine karşı soruşturma izni talebini reddetmiştir. Nihayetinde, İstanbul İdare Mahkemesi, 4483 sayılı Memurların ve Diğer Kamu Görevlilerinin Yargılanması hakkında kanunun 2. maddesi gereği işkence ve kötü muamele suçları nedeniyle memurlar hakkında soruşturma yapmak için idareden izin alınmasının gerekmediğini belirtmiştir. 20 Nisan 2010 tarihinde Bakırköy Cumhuriyet Savcısı, ilgili güvenlik güçlerine karşı, görevlerini yerine getirdikleri sırada adam öldürmek ve adam öldürmeye teşebbüs etmek suçundan, Bakırköy Ağır Ceza Mahkemesi'nde dava açmıştır. Ceza davası halen derdesttir.

Bunun dışında cezaevinin gözetim personeli hakkında görevi kötüye kullanma nedeniyle ve tutukluların tahliyesi sırasında müdahale eden jandarma görevlileri hakkında görevi kötüye kullanma ve kötü muameleler nedeniyle yürütülen ceza davalarının, Eyüp Asliye Ceza Mahkemesi, 23 Haziran 2008 tarihinde, zamanaşımı nedeniyle düşürülmesine karar vermiştir. Karar, 31 Mayıs 2011 tarihinde Yargıtay tarafından onanarak kesinleşmiştir.

İHAM, kararında Hükümetin başvuruların yakınlarının ölümlerinin nedenini yeterince açıklayamadığını ve kullanılan gücün meşru olup olmadığını kanıtlayamadığını belirtmiş ve dolayısıyla Sözleşme'nin 2. maddesinin ihlal edildiğine karar vermiştir. Bunun yanı sıra, İHAM, yine 2. madde kapsamında, devlete yüklenen pozitif yükümlülüğe ilişkin, mercilerin uzun süredir cezaevlerinde hüküm süren güvensizlikten haberdar olduğu kanısına varmaktadır. Bu bağlamda Hükümetin Bayrampaşa Cezaevi'nde sorumluluğu altında bulunan kişilerin hayatını korumak için önleyici tedbirler alma yükümlülüğünü yerine getirmediğini saptamıştır.

SAVDA v. TÜRKİYE (No: 2)

(Başvuru No: 2458/12 - Karar Tarihi: 15.11.2016)

Karar başvuranın, vicdani retçileri destekleyen basına okumuş olduğu bir bildiriden dolayı 5 ay hapis cezasına mahkûm edilmesinin, Söz-

leşme'nin 10. maddesi tarafından korunan ifade özgürlüğünü ihlal etmesiyle ilgilidir. Başvuran vicdan özgürlüğü ve ifade özgürlüğünün ihlal edildiğine karar verilmesini talep etmektedir.

Başvuran, Savaş Karşıtları Platformu'nun üyesidir. 1 Ağustos 2006 tarihinde İstanbul, İsrail Konsolosluğu'nun önünde yapılan toplantıda, iki İsraili vicdani retçiyi destekleyen bildirisini başına okur ve bu bildiride herkesi askerliği reddetmeye çağırır.

Başvurana karşı, belirtilmeyen bir tarihte, halkı askerlikten soğutmaya teşvik suçundan ceza davası açılır. 2 Ağustos 2008 tarihinde İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi, Ceza Kanununun 318. maddesine dayanarak ilgiliyi 5 ay hapis cezasına mahkûm eder. 30 Kasım 2010 tarihinde Yargıtay bu kararı onar. Mahkûmiyetin infazına ilişkin dosyada bir belge bulunmamaktadır.

İHAM, kararında başvuranın söyleminin şiddete, silahlı direniş yahut isyana teşvik eder nitelikte olmadığı ve bir nefret söylemi ya da zararlı olabilecek bir söylem olarak değerlendirilemeyeceğini belirterek; okuduğu bildiriden dolayı hapis cezasına mahkûm edilmesinin demokratik bir toplumda gerekli olmadığına karar vermiştir. Ayrıca, kararında, inanca yönelik sebeplerden dolayı askerlik görevinin reddedilmesi hususunu düzenleyen yasal çerçevenin yetersiz olmaya devam ettiğini belirtmiştir. 11 Nisan 2013 tarihinde değişikliğe uğrayan Ceza Kanununun 318. maddesiyle ilgili olarak ise, halkı askerlikten soğutma suçu dahilinde suça teşvik niteliğinde sayılabilecek unsurların daha bir somut şekilde belirtildiğini kaydetmektedir.

KERİMAN TEKİN VE DİĞERLERİ v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 22035/10 – Tarih: 15.11.2016)

İdare, başvuruçuların 1997 yılında ailecek inşa edip, o tarihten beri oturdukları evin arazisine bitişik okul binasının yıkılmasına ve yeniden yapılmasına karar verir. Okulun 2004 Eylül ayında yıkımına başlanır. Ancak yıkım başlar başlamaz, başvuruçular da dahil civar evlerin çoğunda ciddi hasarlar görülmeye başlanır. Konut içinde yaşanılmaz hale gelince başvuruçular evlerini terk ederler. Başvuruçular, 22 Ağustos 2005 tarihinde uğradıkları zararın tazmini için Diyarbakır valiliğine başvurur. Taleplerinin reddedilmesi üzerine bu kez idare Mahkemesine yönelirler. Diyarbakır İdare Mahkemesi 24 Mart 2008 tarihinde başvuruçuların talebini, kayma riski taşıyan bir araziye bile bile konut yaptıklarında dolayı reddeder. Mahkemeye göre başvuruçular 1997 yılında inşaat

yapmak için idareden iskân izni talep etmemişlerdir. Mevzuata göre izinsiz tüm yapıların yıkılması gerekir. Bina kanuna aykırı yapıldığından hukuki bir koruma yolu olan tazminata karar verilemez. Karar üzerine temyize giden başvuruçuların temyiz talebi 17 Aralık 2008 tarihinde Danıştay tarafından reddedilir.

Bunun üzerine, başvuruçular Sözleşme'ye Ek 1 No.lu Protokolün mülkiyet hakkına ilişkin 1. maddesi kapsamında bulunan malvarlığına saygı haklarının ihlal edildiğini öne sürerek İHAM'a başvururlar.

Başvuruçuların talebini kabul eden Mahkemeye göre, idarenin argümanlarının aksine başvuruçuların evlerine taşındıkları 1997 yılında belediye tarafından onaylanmış herhangi bir imar planı bulunmamaktadır. Söz konusu taşınmaz izinsiz yapılmış olsa dahi yetkililer buna göz yummuşlardır. Aksi durumda başvuruçular tapu sahibi olamazdı. Mahkemeye göre idarenin öne sürdüğü, ve gerek idare mahkemesi gerekse Danıştay tarafından dikkate alınmış olan yıkım yönetmeliği, aslında tazminat taleplerini düşürmek amacıyla idare tarafından öne sürülmüştür. Zira Kulp Kaymakamlığının başvuruçularınki de dahil olmak üzere aynı türdeki yüzlerce kaçak yapı için verdiği herhangi bir yıkım kararı bulunmamaktadır. Genel toplum yararı ve başvuruçuların yararı arasındaki denge dikkate alındığında başvuruçuların tazminat talebinin reddi, başvuruçuları bu dengeyi aşan hususi bir zarara uğratmıştır. Bu nedenle Sözleşme'ye Ek 1. No.lu Protokol'ün 1. maddesi ihlal edilmiştir.

KAOS GL v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 4982/07 – Tarih: 22.11.2016)

Başvuruçucu, merkezi Ankara'da bulunan Kaos Gey ve Lezbiyen Kültürel Araştırmalar ve Dayanışma Derneği, başlıca amacı Türkiye'deki lezbiyen, gay, biseksüel ve transeksüel toplumun haklarını korumak ve geliştirmek olan Türk hukukuna tabii bir dernektir.

21 Temmuz 2006 günü Ankara Cumhuriyet Savcısı, Basın Kanunu'nun 25. maddesinin 1. fıkrasına dayanarak dernek yayını *Kaos GL* dergisinin 28. sayısının üç nüshasına henüz yayımlanmadan el koyar. Söz konusu sayı, homoseksüalitenin pornografisini konu edinen makale, röportaj ve açık sayılabilecek fotoğraflar içermektedir.

Ankara Cumhuriyet Savcısının talebi üzerine aynı gün, Sulh Ceza Mahkemesi, derginin 28. sayısının tüm nüshalarının toplatılmasına karar verir. Mahkeme, yayınlanan bazı yazı ve görsellerin içeriğinde genel ahlakın korunması ilkesine aykırılıklar tespit etmiştir.

Dernek karara karşı Ankara Asliye Ceza Mahkemesi'nde itirazda bulunur. Ancak itiraz reddedilir.

Toplatma kararının yanı sıra Ankara Cumhuriyet Savcısı, 18 Kasım 2006 tarihinde, Ceza Kanunu'nun 226. maddesinin 2. fıkrasına dayanarak, *Kaos GL* derneğinin başkanı ve aynı zamanda derginin yazı işleri müdürü olan *Umut Güner* aleyhine basın yoluyla müstehcen görüntüler yayımladığı iddiasıyla ceza davası açar. İddianameye göre, söz konusu sayının 15. sayfasında cinsel organları açık olarak görünen iki erkek arasında cinsel eylemin gösterildiği, müstehcen ve pornografik olduğu bariz bir görsel bulunmaktadır.

Asliye Ceza Mahkemesi, 28 Şubat 2007 tarihinde, Umut Güner'in beraatine karar verir. Mahkemeye göre derginin nüshalarına henüz yayımlanmadan önce el konulduğundan söz konusu suç oluşmamıştır. Mahkeme ayrıca, karar kesinleşir kesinleşmez derginin el konulan 378 nüshasının sanığa teslim edilmesine karar verir. Söz konusu karar 29 Şubat 2012 tarihinde Yargıtay tarafından onanır ve 21 Temmuz 2006 tarihinde toplatılan söz konusu sayı ancak bu tarihten itibaren geri iade edilir.

26 Ocak 2007'de İHAM'a başvuran Dernek, Sözleşme'nin 10. maddesine dayanarak, *Kaos GL* dergisinin 28. sayısının toplatılmasının, ayrıca, derneğin başkanı ve derginin yazı işleri müdürü olan Umut Güner hakkında açılan ceza davasının, ifade özgürlüğü hakkını ihlal ettiğini öne sürer.

Mahkeme dergisinin 28. sayısının bütün nüshalarının toplatılmasını, Sözleşme'nin 10. maddesinin 1. fıkrasıyla korunan, ifade özgürlüğü hakkına yönelik bir müdahale olduğunu tespit eder. Aykırılık tespitinin ardından, söz konusu sınırlamanın Sözleşme'nin 10. maddenin 2. fıkrasında sıralanan meşru amaçlardan birine uygun olup olmadığını inceler. Bir meşru amaç varsa bunun "demokratik bir toplumda gerekli" olarak kabul edilip edilmeyeceğini inceler.

Mahkeme söz konusu sınırlamanın, Anayasanın 28. maddesi ve Ceza Usul Kanununun 162. maddesinde öngörüldüğünden kanuni olduğunu ve "kamu ahlakını" koruma meşru amacını taşıdığını belirler. Müdahalenin demokratik bir toplumda gerekli olup olmadığı konusuna gelince, Mahkeme'ye göre söz konusu toplama kararı bu gerekliliği açıklamaya yeterli değildir. Söz konusu kararın gerekçeleri incelendiğinde derginin ilgili sayısında yer alan belirli bir yazı ya da resmin ne sebeple

genel ahlaka zarar verdiğini belirlemek mümkün değildir. Yine toplatma kararına karşı yapılan itirazı reddeden Asliye Ceza Mahkemesi kararı da, genel ahlakın korunması bağlamında herhangi bir ayrıntı veya gerekçe içermemektedir. Mahkemeye göre, genel olarak ifade edilen ve sebep gösterilmeksizin ileri sürülen genel ahlakın korunması gerekçesi, derginin 28. sayısının bütün nüshalarının beş yıldan fazla bir süre boyunca toplatılması ve el konulması tedbirini haklı gösterecek yeterlilikte değildir. Derginin 28. sayısını bizzat incelendiğinde toplatmaya konu, LGBT toplumu ve Porno konulu makalelerin içeriğinden söz konusu derginin hedef kitlesinin LGBT toplumu olduğu anlaşılmaktadır. Dergi toplumun belirli kesimine yönelik spesifik bir yayındır. Mahkemeye göre, hedef kitlesi belirli olmasına rağmen, reşit olmayanların bu yayına erişimini önlemek için alınan tedbirlerin zorunlu bir sosyal ihtiyaca karşılık gelebileceğini kabul etmek gerekir. Ancak verilen cezaların ağırlığı göz önünde bulundurulduğunda müdahalenin orantılılığı noktasında ciddi şüpheler bulunmaktadır. Müdahale reşit olmayanların korunması ihtiyacına dayansa da, toplumun tamamının dergiye erişiminin engellenmiş olması haklı görülemez. Sayının bütün nüshalarının toplatılması yerine daha hafif nitelikte önleyici tedbirler alınarak da söz konusu genç kesimler korunabilirdi. Örneğin dergiyi toplatmak yerine 18 yaş altındakilere satış yasağı getirmek veya 18 yaşın altındakilere yönelik uyarı içeren özel bir ambalaj içinde dergiyi satma yükümlülüğü getirmek, ya da yayının gazete bayilerinden geri çekilmesi gibi daha makul tedbirler uygulanabilirdi.

Sonuç olarak, Mahkeme, derginin nüshalarına el konulmasının ve derginin yayımlanmasında meydana gelen beş yıl yedi aylık gecikmenin, korunan amaçla orantılı olmadığına karar vermiştir. Mahkemeye göre 28. sayının tüm nüshalarının toplatılmış olması başvuru konusunun ifade özgürlüğüne orantısız müdahale teşkil etmekte ve söz konusu kısıtlama, Sözleşme'nin 10. maddesinde öngörülen demokratik bir toplumda gerekli" olma kriterine uymamaktadır.

KERMAN v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 35132/05 – Tarih: 22.11.2016)

Başvuru Hüseyn Serhat Kerman, olayın meydana geldiği tarihte Kuzey Kıbrıs'ta Girne Askeri hastanesinde binbaşı baş-hekim olarak görev yapmaktadır. Başvuru 2004 yılına değin Elazığ askeri hastanesinde benzer bir görev yürütmüştür.

Başvurucu 14 nisan 2004 tarihinde nüfuzu kötüye kullanmak ve kamu ihalesine fesat karıştırmak suçlarından dolayı Elazığ askeri savcılığınca sorgulanır. Aynı gün üç yargıçtan oluşan askeri mahkeme önüne çıkarılır. Mahkeme, başvuruçunun suç işlediğine dair sağlam deliller bulunduğundan, askeri disiplin gereği, oy birliği ile, derhal tutuklanmasına karar verir. Bu tutuklama talebine yapılan itiraz Malatya Askeri Mahkemesince 2 Mayıs 2005 tarihinde reddedilir. 11 Mayıs 2005 günü Elazığ askeri savcılığı Başvuruçunun salıverilme talebini tekrar inceler ve tutukluluğun devam etmesi yönünde karar verir. Aynı salıverilme dilekçesi askeri mahkemeye de iletilir. Mahkeme söz konusu suçun ciddiyeti ve niteliğini ve tutuklulukta geçirilen süreyi göz önünde bulundurarak, askeri disiplin gereği salıverilme talebini reddeder. 30 Haziran 2005 tarihinde askeri savcılık hazırlık soruşturmasını tamamlayarak iddianamesini hazırlar. Başvuruçucu diğer atılı suçların yanı sıra nüfuz kullanmak ve ihaleye fesat karıştırmakla itham edilir.

Başvuruçunun tutukluluk haline itirazı üzerine askeri mahkeme 4 Ağustos 2005 tarihinde, yargılamanın tutuklu sürdürülmesi için öne sürülen gerekçelerin somut durumda mevcut olmadığına kanaat getirerek başvuruçunun salı verilmesine karar verir.

20 Kasım 2009 tarihinde askeri mahkeme başvuruçucuyu görevi kötüye kullanmak suçundan suçlu bulur. Ancak cezanın beş yıllığına ertelenmesine hükmeder.

Başvuruçucu beraat talebiyle söz konusu kararı temyiz eder. Malatya askeri mahkemesi 17 Mayıs 2010 tarihinde temyiz talebini usul açısından reddeder.

Başvuruçucu suç işlediğine dair herhangi bir makul şüphe olmaksızın askeri disiplin gerekçesi öne sürülerek tutuklandığını, keyfi bir şekilde özgürlüğünden alıkonulduğunu, askeri disiplin gerekçesinin Sözleşmenin özgürlük ve güvenlik hakkının istisnası olarak kabul edilen makul gerekçelerden olmadığını bu nedenle Sözleşme'nin 5. maddesinin 1. fıkrasının c) bendinin ihlal edildiğini öne sürer. Ayrıca tutuklanmasına karar veren savcı ve hakimlerin bağımsız olmadığını öne sürerek Sözleşmenin 5/3 maddesinde düzenlenen özgürlük ve güvenlik hakkının da ihlal edildiğini öne sürer. Yine Sözleşmenin 5/4 maddesinde düzenlenen "özgürlük kısıtlamasının yasaya uygunluğu hakkında kısa bir süre içinde karar verilmesi" hakkının ihlal edildiğini de öne sürer. Son olarak Söz-

leşmenin 5/5 maddesine dayanarak haksız tutukluluktan dolayı tazminat talebinde bulunur.

Ayrıca başvuru askeri savcılıktaki ilk sorgusunda, hakları konusunda ve isnat edilen suçtan dolayı usulüne uygun olarak bilgilendirilmediğini, yine avukat yardımından yararlandırılmadığını ve askeri savcılık kararına itiraz gibi bir mekanizmanın bulunmadığını öne sürerek. Sözleşme'nin 13., 14. et 6. maddelerinin de ihlalini öne sürer.

Mahkeme başvuru tarafı ve bağımsız olmayan askeri mahkemede yargılanmasını, tutukluluk itirazlarının sistematik olarak reddedilmesinin ve haksız tutukluluktan dolayı zararlarını telafi edecek etkili bir tazminat yolunun bulunmaması nedeniyle İHAS'ın 5. maddesinin 3., 4. ve 5. fıkralarının ihlal edildiğine karar verir.

REİSNER v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 46815/09 - Karar Tarihi: 01.12.2016)

Davanın temelinde Alman vatandaşı Michael Reisner'in 18 Ağustos 2009'da Türkiye aleyhine yaptığı başvuru yatmaktadır. Mahkeme 21 Temmuz 2015 tarihinde verdiği kararında, Tasarruf Mevduat Sigorta Fonu'nun Demirbank'ı kanuna aykırı şekilde devralması nedeniyle hisse sahibi olarak başvuranın orantısız kişisel bir yükü üstlenmek zorunda bırakılmasıyla Sözleşme'ye EK 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesi ile korunan mülkiyet hakkının ve yargılamalar esnasında Sözleşme'nin 6. maddesi ile korunan mahkemeye erişim hakkının ihlal edildiğine hükmetmiştir. Ancak Sözleşme'nin 41. maddesinin uygulanıp uygulanmayacağı hususundaki değerlendirmesini geri bırakmıştır.

Mahkeme 1 Ocak 2016 tarihli kararında başvuranın manevi tazminat talebine ilişkin olarak, mevcut davanın koşullarında, 1 No'lu Protokol'ün 1. maddesinin ve 6. maddenin ihlal edildiğine hükmedilmesinin, başvuranın gördüğü her türlü manevi tazminat için tek başına yeterli adil tazmini sağladığına; 514 EUR maddi tazminatın ve masraf ve giderlere ilişkin olarak ise 500 Avronun başvurucaya ödenmesine karar vermiştir.

SARIHAN v. TÜRKİYE

(Başvuru No.55907/08 – Tarih: 06.12.2016)

Olayın gerçekleştiği 24 Temmuz 2003 günü henüz on iki yaşında olan başvuru Erkan Sarıhan, Ağrı'nın Doğubayazıt İlçesi, Çetenli Hudut Alay Komutanlığı bölgesindeki mayınlı arazide koyun otlatırken anti personel bir mayının patlaması sonucu, ellerinden ve göğsünden ağır şekilde yaralanır. Olay sonrasında askeri yetkililer tarafından düzenlenen

tutanağa göre başvuru, dört bir tarafı dikenli tellerle çevrili ve etrafında ikaz levhaları bulunan mayınlı bölgeye girmiş, arazide bulunduğu anti-personel mayınla oynamış ve söz konusu mayının patlaması sonucu yaralanmıştır. Tutanakta ayrıca patlamanın gerçekleştiği bölge konum olarak nöbetçi askerlerin görüş alanının dışında kaldığından askerlerin çoğunun araziye girdiğini görmedikleri ve bu nedenle gerekli uzak duruhtarını yapamamış oldukları belirtilir.

Bunu takip eden askeri soruşturma komisyonunun raporuna göre patlamada idarenin herhangi bir kusuru veya sorumluluğu bulunmamaktadır. Kazanın başlıca sorumlusu ihmallerinden dolayı başvuru ailesidir. Zira yaşı küçük olan oğullarının yasak askeri bölgeye girişine göz yummuş gerekli uyarıları yapmamışlardır. Buna bağlı olarak olayı soruşturmakla yükümlü askeri savcı, 24 Temmuz 2006 tarihinde, olayın sorumluluğunun başvuru ailesine ait olduğundan kovuşturmayaya yer olmadığına karar verir.

Aile 2 Aralık 2003 tarihinde Milli Savunma Bakanlığı'na başvurarak, askeri yetkililerin gerekli önlemleri almayarak olayın yaşanmasına sebebiyet verdiklerinden olaydaki kusurlarından dolayı maddi ve manevi tazminat talebinde bulunur. Tazminat talebinin karşılıksız kalması üzerine ailenin başvurduğu idare mahkemesi 11 Mayıs 2006 tarihli kararında, kontrol görevlerini ihmal ettiklerinden söz konusu patlamadan aileyi sorumlu bulur. Olayda ailenin ağır ihmali görüldüğünden, idarenin kusurlu ya da kusursuz sorumluluk koşullarının doğmadığına karar verir ve tazminat talebinin reddeder.

Ailenin bu kararı temyiz etmesi üzerine 18 Haziran 2008 tarihli kararıyla Danıştay da temyiz başvurusunu reddetmiştir.

İç hukuk yollarının tükenmesinin ardından başvuru 11 Kasım 2018 tarihinde, olayın gerçekleşmesini önlemek adına gerekli tedbirleri almayarak patlamanın gerçekleşmesine sebebiyet verdiği için idare aleyhine İHAS'a başvurur. Başvuru, olayın önlenmesi için gerekli tedbirlerin alınmadığı gerekçesiyle Devlet'in, yaşam hakkının korunmasında yükümlülüğünü yerine getirmediğini öne sürer. Başvuru ayrıca idare mahkemesinin, başvuru ailesi tarafından yapılan tazminat talebini reddetmesini şikayet eder. Başvuru ayrıca Sözleşme'nin insan haklarına saygı yükümlülüğünü öngören 1. maddesi, adil yargılamaya ilişkin 6. ve etkili çözüm yollarının varlığına ilişkin 13. maddelerinin ihlal edildiğini öne sürer.

Başvuruyu yaşam hakkına ilişkin 2. madde üzerinden ele alan Mahkeme, yaşam hakkını koruma yükümlülüğünün, sadece öldürmeme yükümü olmadığını aynı zamanda olayın gerçekleşmemesi için bütün tedbirleri alma yükümlülüğü olduğunu belirtir. Mahkemeye göre, başvurunun yaralanmasına sebep olan patlama yetkililerin anti personel mayın döşediği alanda gerçekleşmiştir. Mayın devlet tarafından döşendiğinden, çocuğun yaşamını tehlikeye sokabilecek olası bir patlamanın gerçekleşmesini engellemek amacıyla gerekli bütün tedbirleri alma yükümlülüğü vardır.

Mahkemeye göre yetkililer tarafından konan uyarı levhaları ve dikenli teller arazinin taşıdığı riskler hakkında yeterince bilgilendirici niteliktedir. Yine yetkililerin söz konusu bölgede yaşayan vatandaşları risk konusunda bilgilendirdikleri gözlemlenmektedir. Mahkeme, olayın yaşandığı tarihte on iki yaşında olan çocuğun yasaklı askeri bölgeye girmenin yol açacağı tehlikeleri anlayacak olgunlukta olduğuna karar verir. Başvurucu söz konusu araziye mayınlı olduğunu bile bile girmiş ve akabinde ağır yaralanmıştır.

Mahkeme'ye göre yaşanan olay tartışmasız bir boyutta trajiktir. Ancak, başvuru, güvenlik tedbirlerinin yetersizliği iddiasını yeterli delillerle destekleyememiştir. Mahkemeye göre, iç hukuktaki soruşturmaların tamamı göz önünde bulundurulduğunda, Devletin Sözleşme'nin 2. maddesi bakımından sorumluluklarını yerine getirmediğini düşündürecek herhangi bir sebep olmadığı kanaatine varır ve Sözleşme'nin 2. maddesinin somut olayda ihlal edilmediğine karar verir.

DÖKMECİ v. TÜRKİYE

(Başvuru No. 74155/14 – Tarih: 06.12.2016)

Başvurucu Abdullah Dökmeci, Karaman Ermenek'te 26988 m² genişliğinde bir tarım arazisi sahibidir. Bakanlar kurulunun 31 Ocak 2009 tarihinde resmi gazetede yayınlanan kararıyla elektrik santrali yapılacak bölgede bulunan arazisinin Kamulaştırma Kanununun 27. maddesi gereği ivedilikle kamulaştırılmasına karar verilir. Kararın ardından ilgili idare, Ermenek Asliye Hukuk Mahkemesi'ne başvurarak söz konusu bölgedeki taşınmazların bedel tespitinin yapılmasını ister. Mahkeme, 11 Haziran 2009 tarihinde hak sahibine 168,961 Türk Lirası tutarında kamulaştırma bedeli ödenmesine karar verir.

İdare, 17 Mayıs 2010 tarihinde tekrar Ermenek Asliye Hukuk Mahkemesine başvurarak bu kez Kamulaştırma Kanunu madde 10'da

öngörülen normal kamulaştırma usulü gereğince bedel tespiti yapılmasını ister. Bilirkişi tespitlerinin ardından 3 Şubat 2012 tarihinde Ermenek Asliye Hukuk Mahkemesi başvuruçunun arazisine karşılık kamulaştırma bedeli olarak 377,489 TL tespit eder. Daha evvelki kamulaştırma bedel tespitinde başvuruçuya ödenen miktarı göz önünde bulunduran mahkeme başvuruçuya 208 527 TL fark ödenmesine karar verir.

Karar üzerine başvuruçucu Yargıtay'a temyiz başvurusunda bulunur. Bedel tespitinin arazisi sular altındayken gerçekleştirildiğini ve söz konusu iki kamulaştırma tarihleri arasında geçen sürede işlemesi gereken faizin bedel tespitine dahil edilmediğini öne sürerek kararın iptalini talep eder. Ancak Yargıtay 2 Nisan 2013 tarihinde Ermenek Asliye Hukuk Mahkemesinin kararını onar ve başvuruçunun düzeltme talebini reddeder.

Bunun üzerine başvuruçucu 4 Haziran 2013 tarihinde Anayasa Mahkemesine bireysel başvuruda bulunur. Adil yargılanma ve buna bağlı olarak mülkiyet hakkının ihlal edildiğini öne sürer. Başvuruçuya göre Kamulaştırma kanunu tarım arazilerinin ve ürün bedellerinin tespiti konusunda hakkaniyete uygun bir kamulaştırma usulü öngörmemektedir. Asliye hukuk mahkemelerince uygulanan kamulaştırma bedel tespit usulleri kıymetli tarım ürünlerinin bedel tespiti konusunda yeterli değildir. Söz konusu yetersizlik başvuruçuyu önemli hukuki güvencelerden yoksun bırakmaktadır. Yine manevi zarar bedel tespit sürecine dahil edilmemektedir. Anayasanın 46. maddesi gereği gecikmeden dolayı faiz ödenmesi ilkesi uygulanmamaktadır. Yine başvuruçuya göre proje 2002'de yürürlüğe girdiği halde kamulaştırma için bunca sene beklenip sonradan ivedilikle kamulaştırma kararı verilmesi gerçeklikle tezat teşkil etmektedir. Geçen süre zarfında pek tabi ki normal kamulaştırma kararı da verilebilirdi.

Anayasa mahkemesi 27 Mayıs 2014 tarihinde başvuruçunun iddiaları hakkında kabul edilmezlik kararı verir. Mahkeme kamulaştırma usulünün ve geçen sürenin makul olduğuna karar verir. Ayrıca söz konusu davanın mülkiyet hakkına ilişkin olduğuna karar vererek, kamulaştırma bedeline ilişkin itirazı ve faiz ödenmesine ilişkin itirazı ayrı ayrı inceler. Acele ve normal kamulaştırma bedelleri arasındaki fark başvuruçuya ödendiğinden kamulaştırma bedeline itirazın reddine karar verir. Ödenmemiş iki senelik faize ilişkin olarak da senelik %7,7 oranında faizin uygulanmamış olmasının başvuruçucu üzerinde orantısız bir zarar oluşturmadığına kanaat getirir.

Bunun üzerine iç hukuk yollarını tüketen başvuru Sözleşme'nin 1 No'lu Ek Protokol'ün 1. maddesi gereği mülkiyet hakkının ihlal edildiğini öne sürerek İHAM'a başvurur.

Mahkeme, kamulaştırma bedelinin azlığı ve faiz ödenmemiş olmasına dair şikâyetlerin kabul edilebilirliğine karar verir. Mahkeme acil kamulaştırma ve normal kamulaştırma arasında geçen süre içerisinde enflasyon dolayısıyla başvuru sahibinin %14 dolayında zarara uğradığını tespit eder. Yine Mahkemeye göre kamulaştırma bedel tespitinde manevi tazminat prosedürü işletilmediğinden başvuru sahibinin yoksun kaldığı yarar konusu belirsiz kalmıştır. Buna karşılık idarenin iddia ettiği, normal kamulaştırma bedel tespitinde faiz oranı nasıl olsa dengelenir argümanı muğlaktır ve başvuru sahibinin zararını somut olarak tespit etmeye imkân vermemektedir. İdare bu genel kanıyı kendi yararına kullanmıştır. Kamulaştırmada amaçlanan genel kamusal yarar ve bireysel yarar dengesi gözetildiğinde kamulaştırmanın başvuru sahibinin üzerinde dengesiz bir yük bıraktığı açıkça görülmektedir. Mahkeme, 1 Numaralı Protokolü 1. maddesinde düzenlenen "mülkiyet hakkı" ihlal edildiğinden zararın adil giderimine ve başvuru sahibine 11 700 Euro tutarında maddi tazminat ödenmesine hükmeder.

EYLEM KAYA v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 26623/07 – Tarih: 13.12.2016)

Başvuru Eylem Kaya, başvuru yapıldığı esnada Çankırı cezaevinde bulunmaktadır. Aralık 2005'te Eylem Kaya memur olarak çalıştığı Gümrük müdürlüğünde yolsuzluk incelemesi kapsamına alınır. Suç örgütüne üye olmak ve yolsuzluktan yargılanan başvuru sahibi Mayıs 2006 tarihinde söz konusu suçlardan 6 yıl 15 gün hapis cezasına çarptırılır.

Haziran 2007'de başvuru, hâlihazırdaki İHAS başvurusu ile bağlantılı olarak avukatına göndermek istediği yetki belgesini okunmak üzere hapisane yönetimine iletir. Yetki belgesine okunup onaylandığını gösterir "görölmüştür" damgası vurulur.

Bunun üzerine başvuru yazışmalarının hapisane yönetimi tarafından sürekli ve sistematik kontrole tabi tutulduğu gerekçesiyle Sözleşmenin 8. maddesi kapsamında, aile ve özel yaşamının korunması hakkının ihlal edildiğini öne sürerek İHAM'a başvurur.

Başvuru buna ek olarak Sözleşmenin adil yargılanmaya ilişkin 6. maddesinin 1. paragrafının da ihlalini öne sürer. Başvuru sahibine göre yargılamada silahların eşitliği ilkesi kendi aleyhine çığnemiştir. Çünkü

duruşma esnasında iddia makamı hakimlerin bulunduğu kürsüde ve savunmaya nazaran daha yüksek bir platformda otururken, savunma olarak kendisi ve avukatı daha alçak bir konumdan duruşmaya katılmışlardır.

Mahkeme, başvurucaya ait 11 haziran tarihli bir yazışma üzerinde Cezaevi mektup okuma komisyonunun “görüldü” mührünün varlığını bizzat tespit eder. Mahkemeye göre, Cezaevi Mektup Okuma Komisyonunun avukat ve müvekkil yazışmalarını okuması Sözleşmenin 8. maddesinin 2. paragrafı bağlamında, özel yaşamın ve mektuplaşmanın gizliliğine müdahale teşkil etmektedir. Mahkemeye göre idare, müdahalenin hukuki gerekçesi olarak Cezaevi İnfaz Yönetmeliğinin 91. maddesini ileri sürmüştür. Söz konusu madde ile, avukat ve müvekkil arasında konusu savunmaya ilişkin olan yazışmalar gizlidir ilkesine, örgütlü suçlardan mahkum olanlar hariç biçiminde bir istisna getirilmiştir. Başvuruca suç örgütüne üye olmak suçundan mahkum olduğundan söz konusu Yönetmelik maddesi cezaevi idaresine başvurucaın mektup faks ve telgraflarını okuma yetkisi vermektedir.

Başvurucaın suç örgütü üyesi olmakla itham edildiğini göz önünde bulunduran Mahkeme, cezaevi idaresince uygulanan kontrolün, çete üyelerinin haberleşmesini engellemek ve güvenliği sağlamak meşru amacıyla yapılabileceğine kanaat getirir. Söz konusu müdahalenin orantılılığına ilişkin ise, Mahkeme, başvurucaın sistematik rutin bir kontrole tabi tutulduğunu belirler. Mahkemeye göre Cezaevi Mektup Okuma Komisyonu tarafından gerçekleştirilen bu sistematik okuma, mahrem kalması zorunlu bazı bilgilerin gizliliği için her hangi bir koruma önlemi öngörmemektedir. Mektuplar açık zarfta komisyona sunulmakta ve mektup üzerinde cezaevi mektup okuma komisyonunun “görölmüştür” mührünü taşımadan alıcısına ulaştırılmamaktadır. Mührün zarfın üzerine değil de mektubun üzerine vurulması, mektupların bütün içeriğinin bu komisyon üyeleri tarafından okunduğunu ispatlamaktadır.

Mahkeme sonuç olarak, somut davada yazışmaların mahrem olabilecek içeriğinin korunmasını sağlayacak tedbirleri barındırmadığından söz konusu uygulamanın gözetilen meşru amaçla orantılı olmadığına ve 8. maddenin ihlal edildiğine karar verir.

Başvurucaın adil yargılanma hakkının ihlali iddiasına ilişkin olarak, Mahkeme bu konuyu daha önceki kararlarında yeterli açıklıkla ele almış olduğunu hatırlatır. Mahkemeye göre, duruşma salonlarında savunmaya nazaran savcıya daha yüksek avantajlı bir fiziki konum sağ-

lanması savunma açısından bir dengesizlik oluşturmakla beraber söz konusu durum yargılamaların özünü ve savunmanın akıbetini etkileyecek oranda bir bozukluk değildir. Bu nedenle başvuru hakkının adil yargılanma hakkı ihlal edilmemiştir.

CEYLAN ÖNKOL v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 24359/10 Tarih: 17.01.2017)

Ceylan Önkol 28 Eylül 2009 günü saat 13:00 civarlarında, Şenlik köyü yakınlarındaki bir merada hayvan otlatırken patlama sonucu hayatını kaybetmiştir. Saat 13:20 dolaylarında jandarma ve savcılığı arayan ağabey Önkol ve köy muhtarı yetkililerin derhal olay yerine gelmesini isterler. Aynı saatlerde Abalı jandarma karakolunda görevli üç çavuş tarafından düzenlenen raporda, olayın gerçekleştiği köy sakinlerinin terör örgütü destekçisi olduğu ve olay yerinde inceleme yapmanın tehlikeli olduğu belirtilir. Savcı bu rapora dayanarak olay yerine gelmeyi reddeder. Gün boyu olay yerinde bekletilen cenaze, savcılık emriyle adli tıp incelemesi yapılmak üzere aile ve köylüler tarafından jandarma karakoluna taşınır. Aynı günkü savcılık ifadesinde, Ceylan Önkol'un ağabeyi kız kardeşinin sabah saat 11:30 dolaylarında hayvanları otlatmak üzere evden ayrıldığını, ve ayrılışından kısa bir süre sonra obus sesine benzer bir ses işittiğini, hemen ardından patlamanın duyulduğunu ve olay yerine gittiklerinde kız kardeşinin cesediyle karşılaştıklarını belirtir. Ağabey ifadesinde ayrıca kız kardeşinin hayvan otlatmaya gittiğinde beraberinde tahra adı verilen uzun saplı bir alet taşıdığını eğri başlı bu budama bıçağının uzaktan uzağa uzun namlulu bir silahı andırabileceğini ve üç jandarma karakolunun orta yerinde bulunan merada hayvan otlatan kardeşinin göz yanılması nedeniyle silahlı militan sanılıp güvenlik güçlerince öldürülmüş olabileceğinden şüphe duyduğunu belirtir. Aynı gün savcılığa ifade veren baba Raif Önkol da çocuğunun ölümünde sorumluluğu bulunan olası kişiler hakkında şikayetçi olur. Baba Önkol ayrıca olay yerine gelmeyi reddetmek ve savcılık olay yeri incelemesini engellemek suretiyle delillerin toplanmasında ağır ihmalleri bulunan kolluk görevlileri hakkında da şikayette bulunur. Olay yerindeki delillerin karartılması riski nedeniyle ailenin avukatı savcılıktan bir inceleme ekibinin derhal olay yerine gönderilmesini talep eder. Avukat ayrıca, olay yerinden toplanan söz konusu patlayıcıya ait parçaları jandarmaya da bizzat teslim eder.

Aynı gün saat 19:40'ta yazılan inceleme raporunda Lice Cumhuriyet Savcısı, bölge sakinlerinin bir kısmının terör destekçisi olduğunu

belirtir ve can güvenliği nedeniyle olay yeri incelemesinin derhal yapılmasının mümkün olmadığına karar verir. Gerekli incelemenin birkaç gün sonra askeri güvenlik eşliğinde gerçekleştirilmesini uygun bulur. Savcılık aynı akşam jandarma karakolunda bulunan ceset üzerinde inceleme yapmak üzere nöbetçi savcıyı, bir adli tıp ekibi ve bir de fotoğrafçı görevlendirir.

Adli tıp ekibinde bulunan hekim, ölümün patlama sonucu iç organların tamamen tahrip olmasından kaynaklandığını tespit eder ve klasik bir otopsiye ihtiyaç olmadığına karar verir. Ayrıca raporda cesedin yüzünde ve kollarında patlayıcının neden olabileceği herhangi bir yara izine rastlanmadığı buna karşılık gövdenin göğüs ve orta kısmı yoğun olmak üzere muhtelif yerlerinde patlamanın neden olduğu ağır tahribatlara rastlandığı belirtilir.

Savcılık 29 Eylül günü Lice jandarma komutanlığına yazdığı yazıda, Ceylan Önkol'un ölümüne sebep olan patlayıcının türünün belirlenmesini ister. Ayrıca komutanlıktan olay günü ve saatinde herhangi bir askeri operasyonda bulunup bulunmadıklarını, bir silahlı çatışma yaşanıp yaşanmadığını sorar. Talepte ağabey Önkol'un iddiasına da değinilir. Olay yerine yakın jandarma karakollarının envanterinde obus benzeri silah bulunup bulunmadığı sorulur.

Savcılık yazısına cevaben gönderdiği raporda Lice jandarma komutanlığı olay günü herhangi bir askeri etkinliklerinin olmadığını ve jandarma karakollarından herhangi obus topunun ateşlenmediğini, kaldı ki obus toplarının menzilinün azami 5,75 km olduğunu oysa olay yerine en yakın jandarma karakollarının 9 km uzaklıkta bulunduğunu belirtir.

Lice Cumhuriyet savcısı 30 Eylül 2009'da olay yerine jandarma eskortluğunda gider. Ekip söz konusu patlamanın olduğu yerde hafif bir kazıntı ve ağaçlar üzerinde patlama izleri tespit eder. Olay yeri incelemesinin ardından savcılık aynı gün sulh mahkemesi tarafından gizlilik kararı aldırır. Deliller ve soruşturma üzerindeki gizlilik kararı, aile ve avukatlarının itirazına rağmen 15 ekim tarihine değin kaldırılmaz.

12 ekim tarihinde Diyarbakır Emniyet Müdürlüğüne bağlı iki kişilik patlayıcı uzman ekibi olaya ilişkin raporlarını verirler. Rapor 30 Eylül tarihinde olay yerinden toplanan deliller, fotoğraflar ile maktulün elbiseleri ve olay günü aile avukatının jandarmaya teslim ettiği patlayıcıya ait parçalar üzerinde Diyarbakır adli tıp laboratuvarının 9 Ekim tarihinde yaptığı analiz sonuçları ışığında hazırlanmıştır. Raporda ölüme sebep

olan patlayıcının uzaktan fırlatılan 40 mm çapında bir patlayıcı türü olduğu belirtilir. Uzmanlar, olay yeri fotoğrafları ve maktul üzerindeki incelemelerden maktulün elleri, bacakları ve dizlerinin zarar görmediğini sadece vücudun ön kısmı, omuzlarının ön kısmı ve avuç içinde hafif yanıklara rastlandığını belirtirler. Rapora göre Ceylan Önkol diz çökmüş vaziyette elindeki tarha ile yerde bulunan patlayıcıya vurmuş ve patlamasına neden olmuştur. Raporda ayrıca ölümün bir obus veya roket mermisi fırlatılmasından kaynaklanamayacağı, öyle olsa yerde daha büyük bir çukurun oluşacağı, vücudun paramparça olacağı ve çevredeki ağaçlar üzerinde maktule ait izlere rastlanacağı belirtilir.

30 Aralık 2009 günü Önkol ailesinin avukatı Lice Cumhuriyet Savcılığına yazdığı dilekçede, nöbetçi savcılık ve jandarma ekiplerinin olay yerine ivedilikle gitmediğinden delillerin güvenilirliği ve usulüne uygun olarak toplanması konusunda ciddi şüphelerinin bulunduğunu, itirazlarının kayda alınmasını talep eder. Avukat ayrıca gizlilik kararına itirazda bulunur ve delil toplama işleminin, olayda şüpheli konumda olması gereken jandarma ekibi ile beraber gerçekleştirildiğini vurgular. Araştırma ekibinin aileye karşı davranışlarının hasmane olduğunu, gerçeği ortaya çıkarmak gibi bir amaçlarının bulunmadığını gözlemlenmediğini aksine olayı ailenin veya terör örgütünün üzerine yıkma gibi bir tavır içerisinde bulduklarını belirtir. Araştırmayı yapan kişiler ve Abalı jandarma karakolu komutanı mağdur ailesini devletten tazminat almaya uğraşmakla itham etmiştir.

20 Ocak 2010 günü Lice Cumhuriyet savcısı tarafından Lice Jandarma komutanı ve tugay komutanına, olay günü veya öncesinde söz konusu yerde herhangi bir askeri faaliyet veya operasyonda bulunup bulunmadıklarını, envanterlerinde Ceylan Önkol'un ölümüne neden olan türde 40 mm'lik patlayıcı bulunup bulunmadığını ve özellikle Tapan Tepe mevkiinde bulunan askerlerin bu patlayıcıyı buldurup buldurmadıkları sorulur. Lice Jandarma komutanı 27 Ocak, Lice tugay komutanı ise 9 Nisan tarihli cevabında olay yerinde herhangi bir operasyon veya askeri faaliyetlerinin olmadığını belirtir. Envanterlerinde 40 mm çapındaki bu patlayıcıdan bulunduğunu kabul eden komutanlık, patlayıcıyı ateşleyen silahların menzilin azami 350 veya 1,5 km olduğunu belirtir.

11 Şubat 2010 günü Emniyet kriminal dairesi Diyarbakır Emniyetine bağlı patlayıcı uzmanlarının 12 Ekim 2009 tarihli raporuna benzer bir rapor hazırlar. Rapora göre Ceylan Önkol elinde bulunan tarha ile diz

çöker vaziyette 40 mm çapındaki patlayıcıya vurmuş ve bu patlama sonucu yaşamını yitirmiştir.

Bunun üzerine başvuru, bağımsız bir adli tıp uzmanından yerde bulunan ve tarha ile vurulan 40 mm çapındaki bir patlayıcı ile uzaktan ateşlenen aynı tür bir patlayıcının vücutta ne tür hasarlar bırakacağını tespit etmesini isterler. Bağımsız adli tıp uzmanı, deliller, olay yeri inceleme fotoğrafları ve adli tıp raporları üzerinde yaptığı inceleme sonucu 12 Ağustos 2010 günü raporunu yayınlar. Uzman raporuna göre savcılık olay yeri incelmelerinin olaydan iki gün sonra gerçekleştirmekle bir çok delilin kaybolmasına neden olmuştur. Bir de olay günü ceset üzerinde inceleme yapan hekimin bir adli tıp uzmanı olmadığı ve buna rağmen klasik adli tıp incelemesine mahal olmadığı yönünde karar verdiğini belirtir. Söz konusu rapor ve incelemelerin bu konuda usuli sakatlıklar taşıdığını belirler. Sonuç olarak fotoğraf ve delillerin patlamanın genç kızın hiçbir müdahalesi olmaksızın, uzaktan ateşlenen bir silah sonucu öldürüldüğünü gösterdiğini belirtir.

19 Mart 2012 tarihinde Lice Cumhuriyet Savcısı, Devlet Makine Kimya Endüstrisi'ne (MKE) bağlı uzmanlardan olayı incelemelerini talep eder. Uzmanlardan özellikle patlayıcının yerde mi bulunduğunu yoksa uzaktan mı ateşlendiğini tespit etmelerini ister. 20 Nisan tarihli MKE uzman raporunda patlayıcının yerde bulunduğu ve maktulün elinde bulunan demirden aletle vurularak patlatıldığı belirtilir.

19 Temmuz 2012 tarihinde Lice Cumhuriyet Baş Savcısı Lice 2. Motorize Tugay Komutanına, bölgede yaptıkları operasyonların sayısını ve 40 mm çapında patlayıcı kullandıkları hareketlerin dökümünü ister. Tugay komutanı 9 Ağustos 2012 tarihli cevabında 1998'den bu yana bölgede 12 operasyon düzenlediklerini ve operasyonlarda kullanılan 40 mm çapındaki patlayıcıya ilişkin ellerinde herhangi bir bilgi olmadığını belirtir.

18 Şubat 2013 tarihinde Lice Cumhuriyet savcısı, Baba Raif Önkol ve avukatlarının şikayeti üzerine Abalı Jandarma Karakolu komutanları hakkında başlattıkları incelemede takipsizlik kararı verir. Kararda ayrıca aynı türden patlayıcının terör örgütü mensuplarınca da kullanılmış veya olay yerinde terkedilmiş olabileceği şüphesinin bulunduğu belirtilir.

Diyarbakır Emniyet müdürlüğü Lice savcılığının 19 Şubat tarihli talebine cevaben yazdığı 20 Mart 2013 tarihli yazıda terör örgütüne karşı

düzenledikleri operasyonlarda çok sayıda 40 mm çapında mühimmata rastlamış olduklarını belirtir.

Son olarak Lice Cumhuriyet Baş Savcılığı, 24 Nisan 2014 tarihinde, deliller olayın nasıl gerçekleştiğini açıkça ortaya koymaya yetmediğinden, olası failler hakkında daimi arama kararı çıkartır.

2010 yılında aile maddi manevi tazminat talebiyle Diyarbakır İdare Mahkemesine başvurur. 24 Eylül 2014 tarihli kararında idare mahkemesi, olay yeri savcılık incelemelerinden Ceylan Önkol'un ölümünün yerde bulunan bir patlayıcının patlaması sonucu gerçekleştiği, dosya incelmelerinden patlayıcının kime ait olduğunun ise belirlenememiş olduğu belirtilir. Buna rağmen Anayasa madde 125 gereği, devlet görevlilerinin ihmali bulunmasa dahi objektif sorumluluk gereği aileye 28 285 TL manevi tazminat ödenmesine karar verilir.

Eylül 2014'te aile, Anayasa Mahkemesi'ne de başvurur.

Aile daha evvelden İHAM'a başvurmuştur ve başvuru için kabul edilirlilik kararı verilmiştir.

Başvuruculara göre kızları Ceylan Önkol bir askeri operasyon esnasında uzaktan bir roketin ateşlenmesi sonucu güvenlik güçleri tarafından öldürülmüştür. Başvurucular ayrıca ölümle ilgili etkili bir incelemenin yapılmadığını öne sürerler. Her şeyden önce gizlilik kararı nedeniyle aile ve avukatları incelemeye müdahil olamamıştır. Ayrıca savcılık olay günü olay yerinde herhangi bir inceleme gerçekleştirmemiştir. Sonuç olarak olay yerinde ve sonrasında yapılan inceleme üstün körü yapılmıştır, savcılığın asıl failleri ortaya çıkarma gibi bir kaygısı bulunmamaktadır. Başvuruculara göre olay yeri araştırması ve delil toplama işlemi olayda aslında şüpheli konumda olması gereken güvenlik görevlileri tarafından gerçekleştirilmiştir. Olay hakkında bağımsız bir soruşturma yürütülmemiştir. Başvuruculara göre faillerin hala bulunamamış olması Türkiye'de var olan güvenlik güçlerinin faili olduğu insan hakları ihlallerinde cezasızlık kültürünün devamlılığını göstermektedir.

Ceylan Önkol'un güvenlik güçleri tarafından öldürüldüğü iddiasına ilişkin Mahkeme, yaşam hakkı söz konusu olduğunda bu konudaki ispat kriterlerinin olayı olası tüm şüphelerin ötesinde bir açıklıkla ortaya koyan delil kriteri olduğunu hatırlatır. Mahkemeye göre başvurucuların söz konusu iddiasına ilişkin iç hukukta bir savcılık soruşturması yürütülmüştür. Bu soruşturmanın sonucuna göre Ceylan Önkol yerde bulunan ve oraya nasıl geldiği belirsiz bir patlayıcı sonucu yaşamını yitirmiş-

tir. Kendisine sunulan tüm belgeler ışığında Mahkeme, ölümün devlet güvenlik güçlerince ateşlenen bir silahtan dolayı gerçekleştiğini gösterir ikna edici yeterli delile ulaşamamıştır. Mevcut unsurlar, ve maddi delil noksanlığı göz önünde bulundurulduğunda başvuruçuların iddiası spekülasyon kalmakta ve bir hipotezin ötesine geçememektedir. Bu koşullarda, Ceylan Önkol'un devlet güvenlik güçlerince öldürülmesi olasılığı bütün olası şüphelerin ötesine geçecek açıklıkta değildir. Sonuç olarak Sözleşmenin yaşam hakkına ilişkin 2. maddesi maddi olarak ihlal edilmemiştir.

Olayda etkili bir soruşturmanın yürütülmediği iddiasına karşılık ise Mahkeme, Ceylan Önkol'un ölümü üzerine bir savcılık soruşturması açıldığını ve bir takım araştırmaların olayın ilk günü de yapılmış olduğunu belirtir. Mahkemeye ailenin dinlenmesini ve tıbbi incelemenin ilk gün yapılmış olmasını da dikkate alır. Mahkemeye göre yine olayın ertesi günü savcılık söz konusu patlayıcının türünü belirlemeye çalışmıştır. Ardından 30 Eylül günü olay yeri incelemesi yapılmış ve aile üyelerinin tanık olarak dinlendiği belirlenmiştir. Ağabey dışında dinlenen tanıkların hiç biri obus sesi işittiğini dile getirmemiştir ve güvenlik güçlerinin olay günü operasyonda olduğuna dair bir tanık ifadesine rastlanmamıştır. Mağdurun cesedi, fotoğraf, elbiseler, ve patlayıcıdan arta kalan numuneler incelenmiş ve patlayıcının türü belirlenmiştir. Savcı söz konusu patlayıcının güvenlik güçlerince mi yoksa PKK tarafından mı kullanılmış olduğunu belirlemek üzere olay yerinde yaşanmış tüm çatışma ve operasyonların dökümünü yapmıştır. Soruşturma sonucuna göre ne olay günü ne de öncesinde herhangi bir askeri faaliyette bulunulmadığı tespit edilmiştir. Soruşturma bu tip patlayıcıları fırlatmak için askeriyenin elinde bazı silahların mevcut olduğunu ancak bu silahların menzili ve buldukları konum açısından olayın gerçekleştiği yere ulaşacak uzaklıkta değildir. Yine Emniyet kriminal laboratuvarının analizinde bu tür bir patlayıcının öncelikle vurulan alet üzerinde hasar yaratacağı belirtilmiştir.

Mahkeme, başvuruçuların talebi üzerine dosya üzerinden yapılan bağımsız adli tıp uzmanı incelemesinde ise patlamanın genç kızın herhangi bir müdahalesi olmaksızın, önünde veya yakınındaki bir yerde cereyan etmiş olabileceği sonucuna varıldığını belirtir. Mahkemeye göre bu rapor üzerine savcılık MKE baş uzmanından bir inceleme talep etmiştir. Bu rapora göre genç kız yerde bulunan tarha ile patlayıcıya vurmuş ve patlamasına neden olmuştur. Sonuç olarak savcılık bu patlayıcının

güvenlik güçlerince bölgede gerçekleştirilen 12 operasyon esnasında kullanıldığını ortaya koyacak delillere ulaşamamış ve aktif incelemeyi kapatmıştır.

Mahkeme, başvuruçuların soruşturmanın gizlilik kararını şikâyet ettiklerini belirtir. Mahkemeye göre bu tür soruşturmalarda mağdur yakınlarının bulunması elzendir. Mahkemeye göre soruşturmanın gizliliği kararı 15 Ekimde kaldırılmış bu tarihten itibaren başvuruçular soruşturmaya müdahil olabilmiş ve dosyaya ulaşabilmişlerdir. Sonuç olarak müdahil olma haklarını etkili olarak kullanmadıkları düşünülemez.

Mahkeme başvuruçuların, savcının olay günü olay yerine gitmediğini öne sürdüklerini savcılığın ise bunu güvenlik gerekçesiyle yapmamış olduğunu ifade ettiğini dikkate almıştır. Mahkeme olay yeri incelemesinin zorunlu olduğunu ancak bunun tek başına madde 2'nin ihlal edilmesi sonucunu doğuramayacağını belirtir. Bunun için Mahkeme'nin söz konusu ihmalin gerçekten de cezai soruşturmanın kalitesini düşürdüğüne ve soruşturmayı yürüten kişilerin olayın gerçekleşme koşullarını ortaya çıkarmasını imkansız hale getirdiğine ikna edilmesi gerekir.

Mahkemeye göre savcının güvenlik gerekçesiyle olay günü olay yerine gitmemesi kabul edilebilir bir gerekçedir. Buna karşılık başvuruçular ve avukatları, iki günlük gecikmenin olay yerindeki ve delilleri karartarak soruşturmayı imkansız hale getirdiğini ispatlayamamışlardır. Mahkemeye göre gecikmiş olsa bile söz konusu soruşturmanın etkili olmadığına dair bir kanaate varılmamıştır.

Soruşturmanın bağımsız olmadığı şikâyetine ilişkin olarak Mahkeme, başvuruçuların bunu açıklıkla dile getiremediklerini belirtir. Başvuruçular sürekli olarak araştırma faaliyetlerinin güvenlik güçlerince yapıldığını ifade etmekle yetinmişlerdir. Oysaki Mahkemeye göre söz konusu soruşturma Lice Cumhuriyet Savcısınca yürütülmüştür. Araştırmaya katılan polis ve jandarma güvenlik görevlileri şüpheli konumunda olan kişiler değildir. İlk şüpheli konumundaki Abalı jandarma karakolu ile hiçbir hiyerarşik bağları yoktur.

Bu olgular ışığında Mahkemeye göre söz konusu soruşturma Sözleşme madde 2 bağlamında bağımsız bir soruşturmadır.

Mahkeme, devlet yetkililerinin cezai soruşturma esnasında olayı aydınlatmak için alınması gereken tüm tedbirleri aldığı kanaatindedir. Ancak soruşturma ilk incelemenin ötesine geçemediğinden, savcılığın suçu terör örgütünün üzerine atar gibi yaptığı izlenimi edinilmiştir. An-

cak mahkemeye göre etkili bir soruşturmanın asgari şartları bazen olayın gerçekleşme koşullarına bağlı olabilir. Olası bütün ihtimalleri sınırlandırmak bazı koşullarda mümkün olamayabilir.

Başvurucuların soruşturma sonucunda hiçbir sorumlunun kovuşturulmadığı şikayetine ilişkin olarak ise Mahkeme, bu noktada soruşturmanın etkililiğine halel getirecek herhangi bir eksiklik tespit etmemiştir. Yine soruşturmadan savcılığın olası failleri bulma konusunda pasif davranıldığına dair bir bulguya rastlanmamıştır

Tüm bunları göz önünde bulunduran Mahkeme madde 2'nin usul açısından da ihlal edilmediği sonucuna varmıştır.

CENGİZ VE SAYGIKAN v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 26754/12 - Tarih: 24.01.2017)

Başvuru, Davut Cengiz'in askerlik hizmeti sırasında ölümüne ilişkindir.

Davut Cengiz, 2009 yılının Ekim ayından itibaren askerlik hizmetini yerine getirmektedirken 1 Mart 2010 tarihinde başından bir ateşli silah ile ağır yaralanmış halde bulunmuştur. Hemen hastaneye kaldırılmış, fakat öldüğü tespit edilmiştir.

Olayla ilgili Adana savcılığı tarafından başlatılan soruşturma, 2011 yılının Ocak ayında kovuşturmaya yer olmadığına dair kararla sonuçlanmıştır. Bu kararda kişinin intihar ettiği ve olayda üçüncü bir kişinin müdahalesinin bulunmadığının anlaşıldığı belirtilmiştir. Cengiz'in yakınları olan başvurucular bu karara itiraz etmişlerse de, Gaziantep Askeri Mahkemesi bu itirazı reddetmiştir.

Başvurucular, yaşam hakkının korunmasında devletin pozitif yükümlülüğünü ihlal ettiğini ve bu nedenle madde 2'nin ihlal edildiğini iddia etmektedir.

Askeri otoritelerin ilgilinin intihar eğiliminin farkında olduğu, kişi hakkındaki sağlık raporlarından da bunun anlaşıldığı Mahkeme tarafından dava dosyasında görülmüştür. Mahkeme, otoritelerin bilgi sahibi olması halinde ilgilinin yaşamını koruma konusunda devletin daha büyük bir sorumluluğunun bulunduğunu tekrarlamaktadır. Devlet, kişinin askerlik yapabileceği görülmekteyse de, ateşli silah kullanımından uzak tutulacağı bir bölümde bu hizmetine devam etmesini sağlamak zorundadır. Mahkeme'ye göre askeri makamlar, intihar eğilimi konusunda ihmalkar davranmıştır. Üstelik, kişinin bu eğilimini ortadan kaldırmak için de herhangi bir önlemin alınmadığı anlaşılmıştır. Bu nedenlerle Devlet,

pozitif yükümlülüğünü yerine getirmeyerek madde 2'yi maddi yönden ihlal etmiştir.

HAYATİ ÇELEBİ VE DİĞERLERİ v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 582/05 – Tarih: 24.01.2017)

Başvurucuların 17 Ağustos 1999 depreminde maliki oldukları taşınmazlar zarar görmüş, tazminat talepleri Yargıtay tarafından usul yönünden reddedilmiştir. Ancak Yargıtay'ın çeşitli daireleri aynı konularda farklı kararlar vermiştir. Başvurucular, mahkemeye başvuru haklarının ihlal edildiğini iddia ederek İHAM'a başvurmuş ve İHAM tarafından haklı görülmüşlerdir.

Hayati Çelebi ve Mahçure Özbakır, sırasıyla 2015 ve 2010 yıllarında vefat ettiklerinden mirasçılarının temsilcisi Mahkeme'yi bu konuda bilgilendirerek kararın bu olay dikkate alınarak güncelleştirilmesini talep etmiştir.

Mahkeme, tazminata ilişkin kararını ilgili temsilcinin talebi doğrultusunda düzeltmiştir.

HASAN TUNÇ VE DİĞERLERİ v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 19074/05 – Tarih: 31.01.2017)

Başvurucular, annelerinin ölümünden önce yapmış olduğu bir satış sözleşmesinin geçersiz kılınmasını istemişlerdir. 1946 yılında Tunç kardeşlerin annesi, ilk evliliğinden olan çocuğuna iki taşınmaz satmıştır. Bu çocuk, satıştan birkaç yıl sonra, yine ilk evlilikten olan kardeşine bu malların yarısını devretmiştir.

1996 ve 1997 yıllarında Tunç kardeşler Asliye Hukuk Mahkemesi'nde söz konusu taşınmazlar üzerindeki malik sıfatının iptali talebiyle iki dava açmışlardır. Mahkeme bu talebi muvazaanın ispat edilememesi sebebiyle reddetmiştir. Yargıtay, dava konusu miktarın temyize başvuru sınırının altında kaldığına karar vermiş ve ilk derece mahkemesinin kararı onamıştır.

Başvurucular, yargılamanın makul sürede yapılmadığını, mahkemeye başvuru hakkından yararlanamadıklarını ve bu nedenlerle madde 6'nın 1. fıkrasının ihlal edildiğini iddia etmektedirler.

Mahkeme, mahkemeye başvuru hakkı kapsamında yaptığı incelemede Yargıtay'ın, söz konusu malın bilirkişi raporunda belirtilen değeri yerine davanın başındaki değerini esas alarak ilgili yasa hükmünü aşırı katı bir şekilde uygulamış olduğunu, bu nedenle başvurucuların hakkının

orantısız bir şekilde sınırlandırıldığını belirtmiş ve bu açıdan madde 6'nın 1. fıkrasının ihlal edildiğini tespit etmiştir.

Mahkeme, davanın açılmasıyla temyiz başvurusunun reddi arasında yaklaşık sekiz yıllık bir süre bulunduğunu, olayın karmaşıklığı ile bu sürenin orantılı olmadığını, bu nedenle madde 6'nın 1. fıkrasının "makul süre"nin aşılmış olması nedeniyle ihlal edildiğini belirtmiştir.

GÜMRÜKCÜLER v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 9580/03 – Tarih: 07.02.2017)

Başvurucuların arsaları, üzerindeki malik sıfatları ormanlık alana ait oldukları gerekçesiyle iptal edilerek karşılıksız şekilde hazineye devredilmiştir.

Başvurucular, arsaların devri sebebiyle Protokol 1'in 1. maddesi ve yargılamanın uzunluğu nedeniyle Sözleşme'nin 6. maddesinin ihlal edildiğini iddia etmiş ve 26 Ocak 2010 tarihli İHAM kararıyla bu talepleri haklı bulunmuştur. Başvurucular buna dayanarak, Sözleşme'nin 41. Maddesi gereğince zararlarının karşılanmasını talep etmektedirler.

İHAM kararının ardından Hükümet, başvurucuların tazminat taleplerini iletebilecekleri Tazminat Komisyonu'na başvuru yolunun öngörüldüğünü belirtmiştir.

Mahkeme, maddi tazminat miktarını belirlemede yerel makamların daha iyi bir değerlendirme yapabilecek konumda bulduklarını, bu nedenle madde 37'nin 1. fıkrası gereğince davanın Sözleşme'nin 41. maddesiyle ilgili kısmının kayıttan düşürülmesine karar vermiştir.

Mahkeme, başvuruculara taşınmazlarından mahrum bırakılmalarının üzerlerinde yarattığı çaresizlik hissi nedeniyle maruz kaldıkları manevi zarar karşılığında 17 000 avro ödenmesine karar vermiştir.

İRFAN GÜZEL v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 35285/08 – Tarih: 07.02.2017)

Şüpheli İrfan Güzel'in telefon görüşmeleri dinlenmiş, Irak'ta bulunan kişilerle görüştüğü tespit edilmiş ve başvuru, uluslararası silah ticareti ve terör örgütü PKK'ye yardım ve yataklıktan mahkum edilmiştir.

Başvurucu, madde 5 ve 6'nın ayrı ayrı, madde 8'in tek başına ve madde 13'le birlikte ihlal edildiğini iddia etmektedir.

Mahkeme, madde 5 ve 6 ile ilgili iddiaların açıkça dayanaktan yoksun olduğu sebebiyle kabul edilemez olduğuna karar vermiştir.

8. madde kapsamında ise başvuruçular, telefon dinlemesinin herhangi bir mahkeme kararına dayanmadığını, bu nedenle kanuna dayanmadığını ve 8. maddeye aykırı olduğunu iddia etmektedirler.

Mahkeme öncelikle telefon dinlemelerinin belli bir mahkeme kararına dayandığını ve ilgili iddianın dayanaksız olduğunu belirtmiştir. Müdahalenin demokratik bir toplumda gerekli olup olmadığının incelenmesine geçilmiştir. Mahkeme, yerel mahkemelerin yerine geçemeyeceğini hatırlatarak keyfi ve açıkça mantıktan yoksun olmayan değerlendirmelerin ihlal sonucuna sebep olacağını belirtmiştir. Olayda, söz konusu suçun sıklıkla geceleyin işlenmesinin delil elde edilmesini zorlaştırdığı dikkate alınarak telefonların dinlenmesinin bu zorluğu ortadan kaldıracak tek yol olduğunun değerlendirilmesi nedeniyle Mahkeme, 8. maddenin ihlal edilmediği kanısına varmıştır.

Madde 13 kapsamında yapılan incelemede ise Mahkeme, başvuruçunun kendisi hakkında verilen dinleme kararlarından gerektiği gibi bilgilendirilmediğini, başvuruya gerektiğinde uygun telafinin sağlanması için madde 8'de yer alan kıstaslarla izleme tedbirlerinin uyumlu olduğunu incelemek üzere yetkilendirilen bir merciin bulunmadığını dikkate alarak madde 8 ile birlikte madde 13'ün ihlal edildiği sonucuna varmıştır.

MÜFTÜOĞLU VE DİĞERLERİ v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 34745/10 – Tarih: 28.02.2017)

Başvuruçular Halil Hilmi Müftüoğlu, Adnan Tınarlıoğlu ve Turgut Aksu, gözaltında ve tutuklu buldukları sıralarda kendilerine kötü muamelede bulunduğunu iddia etmektedirler.

12 Kasım 1999 tarihinde başvuruçular Bilim Araştırma Vakfı'na karşı gerçekleştirilen bir polis operasyonu sırasında gözaltına alınmışlardır. Aksu, 17 Kasım 1999 günü serbest bırakılmıştır. Müftüoğlu ve Tınarlıoğlu ise 18 Kasım 1999 tarihinde serbest kalmıştır. 11 Ocak 2000 günü başvuruçulara örgütlü suç şüphesiyle dava açılmış, fakat İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi Mayıs 2008'de davayı zamanaşımı nedeniyle sonlandırmıştır. Bu karar temyizde kesinleşmiştir.

2000 yılında başvuruçular, gözaltına alınmalarından sorumlu olan polisler hakkında işkence nedeniyle şikayetçi olmuşlardır. 2001 yılının Ekim ayında savcılık, kovuşturmayaya yer olmadığına karar vermiş, fakat Ağır Ceza Mahkemesi bu kararı 2005 yılında iptal etmiştir. Farklı tarihlerde birçok polis hakkında işkence nedeniyle dava açılmış, bu dava da sekiz polisin beraatiyle sonuçlanmıştır. Bu karar da Yargıtay tarafından

2013 yılının Nisan ayında bozulmuştur. Davanın gidişatı hakkında 5 Mart 2015 tarihinden itibaren Mahkeme bilgilendirilmemiş olduğundan, devam ettiği düşünülmektedir.

Başvurucular, kötü muameleye maruz bırakıldıklarını ve bunun sorumlularının mahkum edilebilmesi için etkili başvuru yolunun bulunmadığını iddia etmektedirler.

Hükümet, idari dava yoluna ve Anayasa Mahkemesi'ne başvuruda bulunulmadığından, iç hukuk yollarının tüketilmediğini, bu nedenle başvurunun kabul edilemez olduğunu savunmaktadır. Başvurucular ise bu yolların sadece zararın tazminini sağlayabildiğini, fakat madde 3'e dayalı iddialarda elverişli ve etkili çözümün ancak faillerin cezalandırılmasıyla mümkün olabildiğini, bu nedenle etkili yolların tüketildiğini iddia etmektedirler. Mahkeme ise Hükümetin olayda hangi çeşit tazminat davasının başvurucuların zararını karşılayabileceğini belirtmediğini, ayrıca başvuru tarihinde Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuru yolunun bulunmadığını, bu nedenlerle başvurunun kabul edilebilir olduğunu belirtmiştir.

Madde 3'ü öncelikle maddi açıdan inceleyen Mahkeme, bütün makul şüphelerin ötesinde ikna edici kanıtlara ihtiyaç duyduğunu, sağlık raporlarının farklı şekilde yorumlanmaya müsait olduğunu, darp izlerini kanıtlayan raporların başvurucuların serbest kaldığı yıllara ilişkin olduğunu, iddiaların tüm şüphelerden uzak şekilde kanıtlanmamış olduğunu belirtmiştir. Bu nedenle Mahkeme, madde 3'ün maddi açıdan ihlal edilmediğine karar vermiştir.

İkinci olarak madde 3'ün usuli yönden ihlal edilip edilmediği araştırılmıştır. Olayda, yargılama oldukça uzun bir sürede yapılmış olduğundan otoritelerin yeterli özenin göstermesi ve ilgili polisler karşı dava açılması beklenmektedir. Mahkeme, bu özenin gösterildiğine ikna olmamış, bu nedenle madde 3'ün usuli yönden ihlal edildiğine karar vermiştir.

KEMAL COŞKUN v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 45028/07 – Tarih: 28.03.2017)

Başvurucu Kemal Coşkun, 1964 yılında doğmuş Antalya'da yaşayan bir Türk vatandaşıdır. Başvurucu, polis teşkilatında çalışırken görevden alınmıştır. Bu sebeple, yapılan işlemlerin haksız olduğu iddiasıyla Mahkemeye başvurmuştur.

2004 yılında polis, Kemal Coşkun ve bir kadını, Samsun'un izole edilmiş bir bölgesinde bir araç içerisinde bulmuştur. Söz konusu kadın, Kemal Coşkun'un kendisini kaçırap döverek cinsel taciz tehdidinde bulunduğunu iddia etmiştir. İlgili meseleye dair hem idari hem de cezai soruşturmalar başlatılmıştır.

Disiplin soruşturmasının ardından Yüksek Disiplin Kurulu, Kemal Coşkun'un iddia edilen suçları bir silah yardımıyla gerçekleştirdiğini ve bu sebeple kendisinin polis teşkilatındaki görevinden alınması gerektiğine hükmetti. Bu karar, Samsun İdare Mahkemesi tarafından onaylanmıştır.

Fakat ardından Kemal Coşkun, ceza yargılamasında hürriyeti tahdit ve cinsel taciz suçlamalarından beraat etmiştir. Saldırı ve darp fiillerinden dolayı ise hüküm giymiştir; ancak temyiz aşamasında bu suçlamalardan da beraat etmiştir.

Başvurucu, disiplin soruşturması neticesinde hükmedilen disiplin cezasını almasına sebep olan tüm suçlamalardan beraat ettiğini belirterek Samsun İdare Mahkemesine, kendisi hakkındaki disiplin cezasının kaldırılması gerektiğini belirterek başvuruda bulunur. Fakat başvuru Kemal Coşkun'un başvurusu reddedilir.

Başvurucu, İHAS Md. 6/2'ye dayanarak ceza yargılaması sonuçlanmaksızın kendisi hakkında suçlu olduğuna kanaat edilerek disiplin hukuku bakımından mesleğinden ihracına sebep olan bir karara hükmedilmesinin masumiyet karinesini ihlal ettiği iddiasında bulunmuştur.

Mahkeme, Sözleşme'nin 6/2 maddesi bakımından masumiyet karinesinin ihlal edildiği sonucuna varmıştır. Ayrıca Mahkeme, maruz kalınan manevi zarar bakımından 2500 Avro ve masraf ile giderler için 169 Avro ödenmesine karar vermiştir.

DÖNER VE DİĞERLERİ v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 29994/02 – Tarih: 07.03.2017)

Başvurucular, 1953 ile 1983 yılları arasında doğumlu 20 adet Türk vatandaşıdır.

Başvurucuların devlet ilköğretim okullarının çeşitli seviyelerinde eğitim görmekte olan çocukları vardır. Kürt orijinli ebeveynler Aralık 2001'de Bağcılar, Esenler ve Kadıköy İlçe Milli Eğitim Müdürlükleri'ne, çocuklarının Kürtçe eğitim alabilmeleri için dilekçe yolu ile başvuruda bulunurlar.

Başvurucuların evleri, söz konusu bu dilekçe eylemlerinin yasadışı bir örgüt olan PKK tarafından başlatıldığı gerekçesiyle aramaya konu

olur. Herhangi bir yasadışı materyal bulunmamasına karşın, başvuru-
cuların hepsi dörder gün ve bazıları ise bir aya yakın gözaltında tutulur.
Başvuruculardan bir tanesi dışında hepsi, Devlet Güvenlik Mahkeme-
si'nde, yasadışı bir örgüte yardım ve yataklık suçlamasıyla yargılanır.
Başvurucular yargılamanın sonunda beraat ederler.

Başvurucular, anayasal bir hakları olan dilekçe haklarını kullanma-
ları neticesinde iç hukukta kendilerini suçlu gösterecek herhangi bir hü-
küm bulunmamasına rağmen yargılanmalarından dolayı şikayetçidirler
ve Sözleşme'nin 7. maddesinin ihlal edildiğini iddia etmektedirler.

Mahkeme'ye göre söz konusu şikayet, 10. madde bağlamında de-
ğerlendirilmelidir. Başvurucuların dilekçe haklarını kullanmaları sonucu
karşı karşıya kaldıkları önlemler dizisi (özellikle özgürlüklerinden yok-
sun bırakılma) bakımından ifade hürriyetlerine bir müdahale teşkil et-
mektedir. İHAM'a göre, başvuru-
cular her ne kadar Devlet Güvenlik
Mahkemesi'ndeki yargılama sonucu beraat etseler de, mağdur oldukları
gerçeği değiştirmemektedir. Yine Mahkeme, terörle mücadelede yaşanan
güçlükleri hafife almamakla birlikte, bu durumun devletlerin 10. madde-
den kaynaklanan yükümlülüklerini yok sayabilecekleri anlamına gelme-
yeceğini dile getirmektedir. Buna göre ifade özgürlüğü, ulusal güvenlik,
toprak bütünlüğü ve kamu güvenliği gibi gerekçelerle meşru bir şekilde
kısıtlanabilmesine rağmen, bu kısıtlamaların ilgili ve yeterli nedenlerle
hâlâ haklı gösterilmesi ve acil bir sosyal ihtiyaca orantılı bir şekilde kar-
şılık verilmesi gerekmektedir. Dolayısıyla Mahkeme, bir başvuru-
cunun dışında (Yılmaz Yavuz) tüm başvuru-
cular bakımından 10. maddenin ihlal
edildiğine karar vermiştir.

İlaveten Mahkeme, tüm başvuru-
cuların tutukluluğu sebebiyle Söz-
leşme'nin 5. maddesinin 3, 4 ve 5. fıkralarının ihlal edildiğine hükmet-
miştir. Maruz kalınan manevi zarar bakımından başvuru-
culardan Yılmaz
Yavuz'a 6500 Avro ve diğer 19 başvuru-
cuya 10000 Avro; ve masraf ile
giderler için 20 başvuru-
cuya 3000 Avro ödenmesine karar verilmiştir.

BELGE v. TÜRKİYE

(Başvuru No: 50171/09 – Tarih: 06.03.2017)

Başvuru-
cunun, 1982 doğumlu Şırnak'ta yaşamakta olan bir Türk va-
tandaşıdır.

5 Eylül 2005'te Demokratik Halk Partisi (DEHAP) Cizre şubesinin önünde bir grup insan toplanmıştır. DEHAP Şırnak şubesinin başkanı olan başvuru-
cunun İzzet Belge, dinleyici kitlesine bir konuşma yapar.

Yaklaşık bir ay sonra Cizre Cumhuriyet Savcısı, İzzet Belge ve diğer dört kişi hakkında terör örgütü lehine propaganda yapmak suçlamasıyla iddianame düzenler. Başvurucu ise konuşmasında terör örgütünü övmediğini, barış getirme çabalarına teşekkür ettiğini iddia etmiştir.

Cizre Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen 9 duruşmanın ardından dava, 3713 Sayılı Terörle Mücadele Kanunu uyarınca Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilmiştir. Anılan Ağır Ceza Mahkemesi 19 Şubat 2008 tarihinde, sanıkların 5 Eylül 2005'te gerçekleştirdikleri toplanmaları esnasında terör örgütü lehine propaganda yaptıklarını ve sarı, kırmızı, yeşil bayraklarla birlikte Abdullah Öcalan'ın fotoğraflarının taşındığını tespit etmiştir. Ayrıca İzzet Belge'nin konuşmasında da, Abdullah Öcalan için, "Kürt halkının lideri" ve PKK üyelerinden de "gerillalar" olarak bahsedildiği belirlenmiştir. Yerel Mahkeme bu sebeplerle İzzet Belge'yi terör örgütü lehine propaganda yapmakla suçlar ve 10 ay hapis cezasına çarptırır. Kararın temyiz edilmesinin ardından Yargıtay 13 Temmuz 2010'da kararı onaylamıştır.

Başvurucu İzzet Belge, bu ceza mahkumiyetinin Sözleşme'nin 10. maddesinde düzenlenen ifade özgürlüğü hakkını ihlal edildiğinden şikayetçi olmuştur. Buna göre Mahkeme, söz konusu müdahalenin demokratik bir toplumda gerekli olmadığından bahisle 10. maddenin ihlal edildiğine hükmetmiştir. Maruz kalınan manevi zarar bakımından başvurucu-ya 5000 Avro ve masraf ile giderler için 1000 Avro ödenmesine karar verilmiştir.